

บทนำ

นางตื่นขึ้นกลางดึก

ฝันอีกแล้ว ความฝันและเลือนลาง นวนาย บ้านเก่าของนาง...ร้านฮาลามาส และความรู้สึกที่กำลังเดินเข้าไป เห็นรูปเงาของตัวเอง เห็นความจำที่สูญหาย เกือบจะจำบางสิ่งได้ ก่อนจะถูกผลักไสออกมา

นางคิดว่าเกือบเห็นสิ่งที่ผลักไสนั้นแล้ว...คล้ายจะเป็นสัตว์ดุร้าย แต่ เพราะเป็นความฝัน ชั่วไม่นานสิ่งที่พอนึกออกก็จะเลือนรางไป นาง อยากรู้ได้ ที่จริง ระยะเวลาหลังนางถึงกับคิดว่าแม้จะตายก็คงไม่เป็นไร นาง ไม่อยากมีชีวิตอยู่กับรูกลวงว่างเปล่าตลอดกาล

แต่มาลิกคงไม่อยากให้นางตาย คนอื่นๆ ก็เช่นกัน

นางนอนต่อไม่หลับจึงสวมเสื้อคลุมเดินออกจากห้อง สองเดือนนี้ นางกลับมาอยู่ที่แดนกลาง ที่โรงพักแรมเดิมกับมาลิกและหลานชาย ชีวิต ก็คืนสู่ปกติ...ในบางความหมาย นางยังคงติดต่อกับฟาริลและอิตซาล สม่่าเสมอ ยังคงไม่รู้ว่อนาคตจะเป็นอย่างไร

ไฟยังสว่างอยู่ในครัว

"มอร์ ยังไม่นอนหรือ" นางเดินไปเรียกหลานเบาๆ

8 Daemon Bakery 4

มอร์เทมเสียดประสาทรับรสแบบมนุษย์ไปเมื่อสองเดือนก่อน เวลานั้นจึงรับรสหวานไม่ได้ เขายอมเสียมันไปเองเพื่อให้มาลิคปลอดภัย ถึงอย่างนั้นเพราะเขาเป็นเด็กจริงจัง สุดท้ายจึงโทษตัวเอง ใฝ่แต่บอกว่ายังมีวิธีอื่นๆ ที่ช่วยท่านแผลเป็นฯ ได้ เป็นข้าเองที่ปุ่มบ่ามไม่คิดหน้าคิดหลัง ดังนั้นจึงต้องจ่ายค่าตอบแทน

มาลิคก็รู้ว่าหลานช่วยตน และรู้ด้วยว่าหลานกลัวแค้ไหน แต่เขาใจดีกับคนอื่นไม่เป็นหรอก...เพราะชีวิตก็ไม่ได้ดีกับเขาเท่าไร เขามักบอกนางว่าส่งสารไปก็เท่านั้น ความสงสารไม่ช่วยให้ใครรอดจากอะไรได้ ข้ายังเป็นการดูถูกมันด้วย ดังนั้นตลอดสองเดือนที่ผ่านมา มาลิคจึงไม่เคยแสดงความเห็นใจ เขายังคงสอนพลังฮาลามาส ยังคงเรียกร้องมาตรฐานที่สูงมากจากหลานชาย บางทีนางยังคิดว่าสูงเกินไป...สูงเสียจนมอร์เทมคิดว่าตนไม่เก่งสักนิด ทั้งที่แท้จริงแล้วหลานเก่งกว่าคนอื่นอีกมากมาย

"ทำการบ้านหรือ ไว้ทำต่อพรุ่งนี้ก็ได้" นางบอกหลาน

"ไม่ใช่หรอกขอรับ ข้าพยายามฝึกลิ้นไว้" มอร์เทมหันมาตอบ เบื้องหน้าของเขามีวัตถุสิบหลายอย่างวางเรียงราย "พยายามจำให้ได้ว่าตอนลิ้นเป็นมนุษย์กับตอนลิ้นเป็นปีศาจต่างกันอย่างไรบ้าง ต่อไปจะได้กะๆ ได้"

เขามองถ้วยน้ำตาลทรายแดงตรงหน้า ก่อนจะถอนใจ

"ท่านยายละเอียดขอรับ นอนไม่หลับหรือ"

นางตอบว่าไม่ใช่หรอก นางฝันเรื่องเดิมอีกแล้ว ฝันเรื่องนี้ที่ไร ถ้าหากไม่หลับยาวจนบ่ายใครปลุกไม่ตื่น ก็มักจะกลายเป็นนอนต่อไม่หลับไป

"ท่านยายน่าจะให้ข้าฝึกลิ้นให้" หลานชายพึมพำ ไม่ค่อยสบายใจ

แต่นางไม่ยอมให้เขาฝึกลิ้นให้ ที่จริง นางคิดว่าฝึกลิ้นไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร นางรู้สึกว่...นั่นคือชะตากรรมของนาง ไซ้ใหม่ นางไม่รู้ว่าชะตากรรมดังกล่าวจะมีรูปลักษณะแท้จริงอย่างไร แต่สุดท้าย มันก็คงจะผิดจากคนที่ตั้งปวง

"ได้เขียนจดหมายหาปาซาหรือท่านพ่อท่านแม่บ้างไหม" นางถามหลานชายเมื่อเขาซงซาสมนไพรอื่นๆ มาให้

มอร์เทมสายหน้า...และนางก็เข้าใจ เขาแยกจากปาซาที่ชายแดน เพราะอยากให้เด็กสาวได้ไปเรียนเป็นทหาร ได้เข้าค่าย ที่จริงปาซายังไม่อยากแยกไป แต่เขาเองกลับสนับสนุนให้เธอไปจนได้ เขาเป็นคนมีความฝัน ทั้งยังรู้ว่าการได้ไล่ตามความฝันมีค่าถึงเพียงไหน ดังนั้นเขาจึงอยากให้เด็กสาวที่รักสามารถตามความฝันของตนได้อย่างใจ

เขาก็คงคิดถึงเธอ แต่เมื่อจิตใจยังลึบสน ยังรู้สึกอับอายว่าตัวเองใช้ไม่ได้ เขาจึงไม่อยากให้เธอรู้ อยากจะปกปิดไว้ เขารักเด็กสาวคนนั้น ก็อยากให้เธอเห็นเขาในสภาพที่สง่างามเสมอไป แต่เรื่องอย่างนี้...คงต้องให้เขาเข้าใจเองกระมัง

"อย่างน้อยก็เขียนหาท่านพ่อท่านแม่บ้างเถอะนะ เจ้าเป็นลูกชายคนเดียว รู้ไหม" นางบอกเขา "สองคนนั้นไม่ได้อยากรู้แค่เจ้าปลอดภัยไหม ตั้งใจทำงานหรือเปล่าหรอก เขาก็ต้องอยากรู้ด้วยว่าเจ้าเป็นอย่างไร ยายก็เขียนบ้าง แต่คงไม่เหมือนเจ้าเขียนเอง"

หลานชายรับในคอ นางจึงลูบผมเขา ทำให้เขาอดยิ้มอ่อนไม่ได้ เขาเกรงมาลิก จึงไม่เคยแสดงด้านนี้ให้อาจารย์เห็นแต่อย่างใด แต่กับนางเขาถือว่าเป็นท่านยาย เขาก็อ่อนนางอย่างหลานชายคนหนึ่งเท่านั้นเอง

นั่งด้วยกันพักหนึ่ง นางไล่เขาไปนอนได้สำเร็จ ตัวเองจึงกลับห้องบ้าง รู้สึกวางใจ ว่าที่จริงหมูนี้นั้นก็เริ่มเหนื่อยง่าย แต่นางไม่รู้ว่าเป็นเพราะการทำงาน หรือเพราะเหตุผลอื่นใด เมื่อไม่ทราบเหตุผล และความเหนื่อยยังไม่เป็นอุปสรรคกับชีวิตประจำวัน นางจึงมักไม่สนใจ

เมื่อนอนลงอีกครั้งก็กลับเคลิ้มฝัน...มอร์เทมอาจจะแอบใส่พลังสะกดให้หลับลงในซาก็ได้ เขาเก่งขึ้นมากแล้วจริงๆ มาลิกเองยังยอมรับ...ด้วยท่าทางพอใจ บอกว่ามอร์เทมเหมือนนาง...มีพรสวรรค์ที่ตัวมาลิกเองไม่มี ลักวันต้องช่วยคนในฝันได้ แต่แน่นอน มาลิกย่อมไม่เคยพูดเช่นนี้ต่อหน้าหลานชาย

นางเคลิ้มแล้วก็กลับฝันอีกครั้ง เช่นที่ฝันซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอดมานี้...นับตั้งแต่ชีวิตของนางเริ่มเคลื่อนต่อไป...ร้านฮาลามาสท่ามกลางหมอก

10 Daemon Bakery 4

เลื่อนเลื่อมพราย ห้องหีบต่างๆ รูปเงาของนางเองที่คล้ายจะจำได้ ความรู้สึกที่เกือบไปถึงอะไร แต่สุดท้ายกลับไม่อาจไปถึงได้เสียที

1

ท่าน้ำพาริลเจ้าคะ

ท่าน้ำสบายดีหรือเปล่า ข้าสบายดีเจ้าคะ!

พีร์กิลมาที่นี่ พอข้าบอกว่าข้าไม่ได้ติดต่อกับที่แดนปีศาจเลยยยยยยยย
นานนนานนมาก ๆ เพราะตาจอมมารไม่ยอมติดต่อข้า ข้าเลยใช้ลับประด
ไม่ได้ ได้แต่ส่งไปรษณีย์ธรรมดาไปรอค้ำตั้งว่าเมื่อไหร่ประตูจะเปิด พีร์กิล
ก็เลยบอกว่าตาจอมมารทำทางเชื่อมไว้ให้พีร์กิลติดต่อโดยเฉพาะตั้งแต่ตอนที่
ตาแก่เขี้ยวอี๊ อลละวาดแล้ว หลังๆ พีร์กิลไม่ค่อยได้ใช้เพราะไม่มีเรื่องด่วน
อะไร แต่ข้าจะฝากจดหมายมาก็ได้

ข้าเลยรีบฝากมาให้เจ้าคะ!

ข้าไม่ได้ข่าวมอร์เลย จะสองเดือนแล้ว ไม่รู้ว่ามอร์ส่งจดหมายหา
ท่าน้ำหรือเปล่า แต่ว่าเดือนฝาแฝดกับเดือนบูใหญ่อ่าไม่มีเวลาเขียนเลย
จดหมายที่ส่งไปต้นเดือนนี้ก็คงยังติดอยู่ที่ประตูระหว่างแดน เพราะอย่างนั้น
เพื่อมอร์ไม่ได้ส่งข่าวไป ข้าจะเล่าให้ฟังคร่าวๆ ว่าเกิดอะไรขึ้นนะเจ้าคะ!

- มอร์พาข้ากลับมาที่ทริวริงส์เรียบร้อยเจ้าคะ
- ข้าว่าข้าจะไปกับมอร์ กับท่านยาย กับลุงแผลเป็นฯ ต่อแท้ๆ!

ข้าอยากเห็นโรงพักแรมของท่านยาย ข้าอยากไปรามาด้วยกันด้วยถ้าทำได้ ถึงอรามากันจะไม่เหลืออะไรที่เหมือนสมัยก่อนแล้วก็เถอะ

- แต่ท่านย่าของข้ามาเยี่ยมพ่อข้าพอดีเจ้าคะ!
- แล้วท่านย่าของข้าก็จับข้ากลับเมืองหลวงด้วยกันเจ้าคะ! ทั้งหมดนี้เป็นเพราะข้าไปรอดขวานใหม่ให้ท่านย่าดูแท้ๆ ก็ถึงจะเป็นขวานหน้าตาเหมือนขวานแห่งความชั่วร้าย แต่ก็ยังเป็นขวานที่ดีมากๆๆๆ นี่เจ้าคะ! อีกอย่างขวานเล่มเก่าที่หักไปเป็นขวานที่ท่านย่าให้ ข้าไม่บอกว่าเกิดอะไรขึ้นกับมัน

ท่านย่าต้องโกรธมากแน่ๆ

- พ่อข้าบอกว่าขวานเล่มเก่าถูกตาแก่เขียวอ๊ี้ๆ เอาเขียวอ๊ี้ๆ มาติดจนเปื่อยไปแล้ว แล้วข้าก็หักอาวุธไปครึ่งคลังแสงของมอร์ ท่านย่าก็ทะเลาะขึ้นมาทันที! จากนั้นก็ชักพอกข้าว่าไปทำอะไรที่ไหนในแดนปีศาจอีก บอกมาให้หมดเดี๋ยวนี้! ข้ากลัวมากเลยสารภาพไปหมด ทั้งตอนที่ระเบิดต่าหนักของท่านเบนี่ ตอนที่แบกมอร์ขึ้นเขา แล้วทำให้พลอยถูกแสงนั้นด้วยจนมีแรงเยอะขึ้นอีก (ข้าตรวจแล้ว ท่านพ่อมดบอกว่าไม่เป็นไร ดูเหมือนแสงนั้นจะทำให้ข้าพัฒนาความสามารถทั้งหมดที่มี ก็คล้ายๆ กับที่มอร์ 'โตเต็มที' สรุปว่าข้าโชคดี...ข้าว่าข้าโชคดีนะเจ้าคะ)

อ้อ แล้วก็ต้องเล่าตอนที่ลับแขนตาแก่เขียวอ๊ี้ๆ ข้าอย่างละเอียดด้วยเจ้าคะ

- ข้าว่าข้าทำดีแล้วแท้ๆ นะเจ้าคะ แต่ท่านย่าฟังแล้วกลับทะเลาะขึ้นไปอีก! บอกว่าปล่อยข้าไว้ไม่ได้แล้ว ต้องเอากลับไปฝึกเดี๋ยวนี้!!

- ตามมอร์ไม่ช่วยพูดสักคำ มีแต่พยายามจะให้ข้าไป ทำให้ข้าโมโหแล้วก็เสียใจมาก แต่สุดท้ายตอนที่จะลากัน มอร์ก็ยึดเหยียดขนมมาให้ข้าห่อเท่าช้าง! บอกว่าไปอยู่กับท่านย่าแล้วจะได้เป็นผู้กล้าอย่างที่ข้าฝันไว้ จะมีความสุขมากๆ ข้าไม่รู้จะดีใจหรือจะโกรธดี แต่มอร์ก็บอกข้าตั้งหลายครั้งว่าตัวเองจะเข้มแข็งกว่านี้ ถ้าเจอกันจะเป็นคนที่ดีกว่านี้ให้ได้

ข้าไม่ได้อยากให้มอร์เป็นคนดีกว่านี้นะเจ้าคะท่านย่า ข้าคิดว่ามอร์ตอนนี้ก็ดีมากอยู่แล้ว แต่คนอื่นๆ รวมทั้งท่านย่าบอกข้าว่าต้องให้เวลามอร์

คิดอะไรหน่อย ข้าก็เลยได้แต่คิดถึงมอร์ แต่ข้าไม่เข้าใจสักนิดว่าทำไมมอร์
ไม่ติดต่อมาเลย ข้ารอจดหมายมอร์ทุกวันๆๆๆ มอร์ก็บอกว่าจะเขียนด้วย
นี่นา...

แต่เปลี่ยนเรื่องดีกว่าเจ้าคะ!

ข้าอยู่กับท่านย่า เลยได้ฝึกอะไรต่างๆ มากมาย ข้าฝึกตั้งแต่เช้าถึง
เย็น พอตกกลางคืนก็นอนตาย เป็นอย่างนี้อยู่สองเดือน (เลยไม่ได้เขียน
จดหมายถึงใครๆ) สนุกมากเจ้าคะ! ท่านย่ายังบอกข้าด้วยว่าถ้าข้าทำได้ดี
อาทิศย์หน้าจะให้ข้าสอบ ถ้าข้าสอบผ่านจะได้บรรจุเข้ากองทหารด้วย! ข้า
ไม่แน่ใจว่าเข้ากลางปีแบบนี้จะดีหรือเปล่า แต่พวกลูกศิษย์ของท่านย่าคนอื่น
บอกว่าไม่ต้องไปกลัว! ใครสงสัยความสามารถของข้า ให้ข้าอัดมันให้หมอบ
เลยเจ้าคะ!

ข้าได้พบองค์อาร์ชบิชอปเหมือนกัน ท่านย่าส่งข้าเข้าวังไปพร้อมกัน
นักรบพิทักษ์ฯ คนอื่นๆ บ่อยๆ องค์อาร์ชบิชอปไม่ได้ปรากฏตัวเป็นทางการอีก
เพราะรูปร่างยังเป็นคนแก่ ถ้าประชาชนเห็นจะตกใจ เรื่ององค์อาร์ชบิชอป
สนุกมาก ไม่รู้ว่าพีร์กิลเขียนไปบอกหรือเปล่า ไว้ข้าจะเล่าให้ฟังนะเจ้าคะ
ข้าจะหลับแล้ว (ตั้งแต่ฝึกกับท่านย่ามา ข้าจะง่วงเร็วแบบนี้ทุกที)
ข้าจะเขียนไปใหม่ะเจ้าคะ

พีร์กิลบอกว่าอิตซีเกิดเดือนบุนใหญ่ ข้าเพิ่งรู้เลยเข้าไปหน่อย แต่ข้า
ใส่ขนมของร้านที่ดังมากๆ ที่เมืองหลวงมาให้อิตซีด้วยนะเจ้าคะ ถึงจะลู้ของ
มอร์ไม่ได้ แต่ก็อร่อย! ท่านย่าช่วยบอกอิตซีด้วยว่าไว้คราวหน้าถ้าข้ากลับ
ไป ข้าจะตีกับอิตซีทั้งวันเป็นของขวัญจริงๆ นะเจ้าคะ!

จากผู้กล้าที่กำลังจะสอบและง่วงมากๆ เจ้าคะ

ปาซามินา

อิตซี!

ท่านนำพาริลบอกให้ข้าเขียนถึงอิตซีเลย ท่านนำจะอ่านด้วยเหมือนกัน
ข้าไม่รู้ว่าอิตซีก็อยากได้จดหมาย ไม่อย่างนั้นข้าก็เขียนไปตั้งนานแล้ว

เพราะมอร์เขียนจดหมายที่โรก็เขียนถึงท่านน้ำทุกที่ อิตซีสบายดีใช้ใหม่
แข็งแรงดีนะเจ้าคะ! ข้าส่งขนมมาให้อีกแล้ว แต่ท่านน้ำบอกว่าอย่าส่งของ
หวานๆ ให้อิตซีมากเกินไป

ท่านน้ำบอกว่ามอร์ก็ไม่ส่งจดหมายไปทางนั้นเหมือนกัน แต่ส่งข้อความ
บ้างนาๆ ที่ว่าถึงไหนแล้วและทำอะไรบ้าง ข้าคิดว่ามอร์พิลึกมาก! แต่มอร์
อาจจะเหนื่อยเหมือนข้าก็ได้ ข้าฝึกทุกวันเหนื่อยมากเจ้าคะ ท่านย่าบอกว่า
เพราะไม่ได้เรื่องถึงยังเหนื่อย ถ้าเก่งจริงๆ จะไม่เหนื่อยเท่าไรหรอก แต่
ท่านย่าไม่ยอมสอนข้าว่าทำยังไง อิตซีสอนข้าได้ไหม ที่จริงแล้วเรียนกับ
อิตซีสนุกกว่าเรียนกับท่านย่าอีกเจ้าคะ เพราะท่านย่ามีกฎเยอะแยะ
ข้าไม่เคยเห็นอิตซีจะต้องทำตามกฎอะไรเลย

องค์อาร์ชบิชอปเจ้าคะ! ท่านน้ำบอกว่าให้ข้าเล่าเรื่ององค์อาร์ชบิช
อิตซีฟังมากๆ อิตซีจะได้ดีใจ ข้าไม่รู้จะเริ่มเล่าตรงไหน แต่องค์อาร์ช
บิชอปดีมาก นอกจากข้าลงเลยต้องออกแรงน้อยลง แล้วก็นอนนานขึ้น
นิดหน่อย แต่อื่นๆ นอกจากนั้นข้าว่าองค์อาร์ชบิชดูสบายๆ กว่าเมื่อก่อน เหมือน
รู้ตัวว่าตัวเองเคยทำงานหนักมากเกินไป แต่ก็อาจจะเพราะได้แกลิ่งพีร์กัล
ด้วยก็ได้ องค์อาร์ชบิชแกลิ่งพีร์กัลตลอดเวลา!

เพราะว่าแกขึ้นมา ให้ประชาชนเห็นไม่ได้ พีร์กัลเลยถูกบังคับให้
ออกหน้า ตอนแรกพีร์กัลไม่รู้ตัว (คนอื่นๆ บอกข้าว่าปกติเขาฉลาด ต้องรู้ตัว
อยู่แล้ว แต่เพราะคราวนี้มันเป็นห่วงคิดว่าท่านพ่อแกแล้วทำยังไงดีมาก
เกินไป ก็เลยไม่รู้ตัว) องค์อาร์ชบิชบอกว่าพ่อเป็นอย่างนี้ ประชาชนจะเสียขวัญ
งานอะไรที่ต้องไปเจอก็ไปแทนนะ พีร์กัลก็ไปให้ทุกคน

ตัวเองอุตส่าห์พยายามเป็นรัชทายาทลึกลับ ชาวบ้านไม่เคยเห็นหน้า
มาตลอด คราวนี้เลยเห็นกันหมดว่าพีร์กัลรูปร่างหน้าตาเป็นยังไง นอกจากนั้น
องค์อาร์ชบิชยังแกลิ่งส่งเขาไปทั่วอีกต่างหาก ตอนแรกพีร์กัลก็ทำให้ไม่คิดอะไร
แต่หลังๆ พ่อพีร์กัลโผล่หน้ามากเกินไป ประชาชนก็เลยลือกันว่าองค์อาร์ช
บิชหายไปนานมากๆ ต้องเตรียมสละราชสมบัติแล้วให้พีร์กัลขึ้นครองราชย์แน่ๆ!
ถึงประชาชนจะชอบองค์อาร์ชบิชมาก แต่คิดไปแล้วก็เป็นท่านผู้กล้าที่ทำงาน

มาตลอดเวลา ได้พักบ้างก็ดีเหมือนกัน อีกอย่างพีรก็รักก็ดูดีมาก! เหมือนจะเก่งยังไม่รู้ (ใครใช้ให้ท่านรู้ทุกอย่างจนผิดมนุษย์ละ) แถมยังเท่อีกต่างหาก (แต่เชื่อว่ามอร์เทกว่า!) สรุปลแล้วทุกคนก็เลยลือกันไปใหญ่โตมาก บางคนก็บอกว่าองค์อภิศร์สละราชบัลลังก์ไปแล้วนั่นแหละ ไปหลบทำไร่ไถนาที่ไหนไม่รู้เหมือนผู้กล้าแท้ๆ ในนิทาน ตอนนั้นเหลือแค่ประกาศอย่างเป็นทางการ แต่จริงๆ พีรก็รักก็เป็นพระราชธา!

พอพีรก็ลู้ตัวก็ซอกมาก ไม่ยอมเป็นเต็ดขาด แต่ถึงจะบอว่าไม่ยอมเป็นก็ทำอะไรไม่ได้! เพราะองค์อภิศร์ชอบทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ใส่ บอว่าไม่ยอมออกงานแทนเธอ พอไปก็ได้นะ จากนั้นก็โอโชลกๆ พอเจอไอใส่ที่ไรพีรก็ลี่ยอมแพ่ทุกที กัดฟันบอว่าเข้าไปก็ได้! (ทุกคนได้เห็นจุดอ่อนท่านก็คราวนี้...)

ข้าเพิ่งเคยเห็นด้านนี้ขององค์อภิศร์ ชั่วร้ายมาก! แต่ข้าชอบมากด้วย เพราะเห็นตาพีรก็ลี่ยูกแกลิ่งแล้วตลกดี

อิตซีเป็นยังงั้เล่าให้ข้าฟังบ้างนะเจ้าคะ ถ้ามอร์ไม่เขียนไปหา ข้าจะเขียนแทนมอร์เอง อิตซีกับท่านนำพาริลจะได้ไม่เหงาหน้าเจ้าคะ

จากผู้กล้าที่ยังเหน้อยอยู่ดี อยากให้อิตซีสอนมาก ๆ เจ้าคะ!
ปาชามินา

อิตซี!

วันนี้ข้าสอบวันแรก เหน้อยมาก ๆ แต่ก็อยากเขียนถึงอิตซี เขียนสั้นๆ แล้วกันนะเจ้าคะ

ข้อสอบวันแรกเป็นความสามารถทางกายต่างๆ มีประลองกำลัง (ใช้อาวุธต่างๆ แล้วก็ใช้มือเปล่า ข้าเก่งขวานด้ามยาวที่สุดอยู่แล้ว! แล้วก็ลู้ตัวต่อตัวกับลู้พร้อมๆ กันหลายคนด้วย) นอกจากนั้นก็ทดสอบความคล่องแคล่ว แล้วก็อะไรอีกอย่างที่เรียกว่าสอบความสมบุกสมบัน แต่ข้าว่าเหมือนกีฬาหลายๆ อย่างผสมกันมากกว่า ข้าลุยเข้าไปในป่า ้วยน้ำ แล้วก็ปีนหน้าผา (ออกไปสอบที่นอกเมือง) สนุกมาก

10 Daemon Bakery 4

ข้าสู้ๆ กับคนตั้งหลายคน อยากเล่าให้ฟังให้หมดว่าใช้ทำไหนบ้าง ข้าแอบใช้ทำตัดขาของอิตซีด้วย รีบทำเร็วๆ แห้ว แต่ท่านอย่าเห็นข้าเสียได้! โดนตัดคะแนนไปเลย น่าโมโหมากๆ ท่านอย่าบอกว่าใช้ทำซีโกงแบบนี้ได้ไง แต่ข้าเห็นด้วยกับอิตซีมากกว่า ถ้าเจอสัตรูมาจริงๆ ต้องทำยังไงก็ได้ให้ชนะ คราวหน้าถ้าท่านอย่ามองไม่เห็น ข้าจะลองสาดทรายเข้าตา! แล้วก็ทำอื่นๆ ที่อิตซีสอนมาด้วย

แต่ถึงถูกตัดคะแนน ข้าก็ชนะเกือบทุกรอบ! ยกเว้นรอบที่ท่านอย่าสู้ด้วยหรือรอบที่เจอคนเก่งจริงๆ อย่างท่านแม่ทัพ ข้าคิดว่าในนั้นนอกจากท่านอย่าไม่มีใครสู้อิตซีได้ อิตซีเคยสู้กับท่านอย่าของข้าไหมเจ้าคะ ชนะหรือเปล่า ถ้าไม่เคยข้าอยากเห็นสักครั้งจริงๆ

ท่านแม่ทัพมาสู้ด้วย เพราะที่แรกท่านอย่าแค่เชิญมาดู แต่เพราะทหารนายนั้นนายนี้ รวมทั้งลูกศิษย์ท่านอย่าที่ส่งลงมาแพ้ข้าทุกคน ท่านแม่ทัพเลยลงมาสู้ด้วย ตอนแรกข้าไม่รู้ว่าเป็นท่านแม่ทัพ เพราะข้าไม่เคยเห็นหน้าอัดไปตั้งหลายที (แต่ข้าก็แพ้อยู่ดี) ตอนที่รู้ข้าตกใจมากๆ แต่ท่านแม่ทัพหัวเราะฮ่าๆ บอกว่าสู้กับข้าสนุกมาก! ข้าก็เลยรู้สึกโล่งใจ

สอบความคล่องแคล่วไม่มีอะไรเท่าไรหรอก แคว้งไปวิ่งมา ฝ่าด่านนั้นด่านนี้ สอบความสมบุกสมบันยากกว่า แต่ถึงยากยังไงก็สู้ตอนที่แบกมอร์ขึ้นเขาไม่ได้ อิตซีพูดถูก ข้าแบกมอร์ขึ้นเขาได้ก็ทำอะไรได้ทั้งนั้น แต่ข้าก็ตื่นเต้นมากๆ อยู่ดี

แต่ที่น้ำหนักมากกว่าคือสอบข้อเขียนพรุ่งนี้ ไม่รู้จะผ่านหรือเปล่า มอร์ชอบบอกว่าข้าชอบแต่ใช้กำลัง ไม่ยอมใช้สมอง! แต่ข้าไม่ชอบคิดมากเกินไป ข้าคิดว่าคิดมากเกินไปจะทำให้ไม่เข้าใจอะไรๆ ได้เหมือนกัน อย่างมอร์ก็คิดมากเกินไป เห็นมีแต่ทะมะนิน ทะมะนินไม่เห็นสนุกตรงไหน ข้าอยากให้มีมอร์มีความสุขมากกว่า

ข้าเหนื่อยแล้ว เขียนจดหมายหาคนอื่นยากเหมือนกัน ไม่เหมือนเขียนบันทึก เขียนบันทึกเขียนอะไรยังไงก็ได้ แต่เขียนจดหมายมีเรื่องอยากเล่าเยอะแยะ เล่าไม่หมดสักทีเพราะต้องเขียนเยอะแยะด้วย บางทีพอกับน้องๆ

ก็ป็นว่าข้าเขียนไม่รู้เรื่อง แต่ข้าจะพยายามเขียน! ถ้าอิตซีไม่เข้าใจก็บอกข้า แล้วกันนะเจ้าคะ ถ้าได้เจอกันข้าจะเล่าให้ฟัง เล่าแล้วต้องเข้าใจกว่าที่เขียน แน่ๆ

ข้าไม่ได้ส่งขนมมาเพราะไม่มีเวลาไปซื้อ แต่ข้าต้องรีบฝากคนเอาจดหมายฉบับนี้ไปให้พี่รี้กก่อน ฉบับหน้าข้าค่อยส่งพร้อมขนมหลังสอบเสร็จนะเจ้าคะ ถ้าข้าสอบผ่าน ข้าจะส่งขนมให้ชิ้นใหญ่ๆๆๆ เทค่าขนมซื้อเลย เพราะอิตซีสอนให้ข้าสอบได้ แต่อิตซีห้ามกินให้ท่านนำพาริลเห็นนะเจ้าคะ จะบอกให้

จากผู้กล้าที่กำลังสอบเจ้าคะ!
ปารามินา

[ข้อความจากสมเด็จพระราชบิดาถึงสมเด็จพระจักรพรรดินี แอบส่งกันตอนประชุมเสนาบดีอีกแล้ว]

เมีย ข้าอยากได้ยัยหนูเป็นสะใภ้ (ไม่ได้ข้าจะลงไปคืนเดี๋ยวนี)
ข้าเอง

[ข้อความตอบจากสมเด็จพระจักรพรรดินีถึงสมเด็จพระราชบิดา]

ไปบอกลูกลิเพคะ
หม่อมฉันเอง
ป.ล. ถ้าได้ขนมมาแล้วกินเข้าไปทีเดียวหมดกล่องอีก หม่อมฉันจะให้จัดเครื่องเสวยผักล้วนแล้วนะเพคะ

###

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)